

Aczél Géza

asszony

amikor a férfiú társas kapcsolatának alapozásába belevág a hölgyeket most azért nem említem holott csak velük lehet teljes a világ mivel sorstársaimmal együtt talán sohasem fogjuk sejteni affinitásuk lélektanát bonyolult érzéseiknek láncolatát s benne a rafinált érdeket amely a tudat mélyén mindnyájunknak előbb-utóbb feldereng koptatva az áhítatot mely lényegében minden sorsot átítatott hisz ez is a biológia része akárcsak az életösztön és ha a szóródás követhetetlen is a romantikus póztól a birtoklási vágyig hol dől el ki az aki uralkodni fog s ki lesz aki végleg megalázik amikor szétpattan az összetartozás kusza lánca miként maradhat sértetlenül az utód kiért jó esetben asszony és férfi bús kedéllyel barangol vigaszért egy sértetlen álomvilágba hol philemonok és baucisok már sosem várnak legendaként égnek bele egy szépnek képzelt páros áriába amely a végére lehalkul és ők kéz a kézben bandukolnak a halványuló őszi napfényben a néma elmúlás felé s itt véget is érhet a hiány mint olcsó lírai lelemény amelyet hínárként húz magával a magány odaát míg fölöttük a zöld ösvényen boldogan oson végzetéhez egy ifjú pár

asszony nép

egy kosár gyümölcs jut tétován eszembe a kitűnő kassák gyengécske regénye a belső fogalmi összekapaszkodást talán csak a sarokban ücsörgő fonott üres kosár remélte melyben egykoron valóban illatozott gyümölcs de mára már nyomasztóan fásult gesztusok kerültek helyébe kicsi élet virtuálisan berozsdásodott roncsai melyek között ritkán matat zajos asszony nép s a ritkuló fér-

fiúi barátságok is mind sűrűbben a gyógyszeradagolás aprócska technikái körül keringenek az áltudományokkal kevert zord orvosi intelmek felé pislognak a flancos interneten az átlagos életkor környékén remegő gyávaságra ítélt kisemberek homályos tekintetük mélyén a véghez közelítő út forgalmasabb mint egy csúcsforgalomban dübörgő sztráda s az öreg legény inkább ott kezdődik amikor morogva eltalálja miként lesz nyughelye mivel rövidke kis utókort mégis csak szavaz magának az elme és hogy gyarapítsam a néha rám eső anti-feminista hamis vétket újra előszedem az asszonynépet mivel ők simán elintézik hogy lényük elenyészik kivéve atyai nagyanyámat aki súrolta már a százat miközben a ki előbb vitában párjára rávert harminc évet

asztalfoglalás

egykori poros kis városunkban a korona patinás dzsentrí szállodája után ő következett kockás kis piros abroszaival a szabadság tér sarkán az ezerjő étterem és noha bukott forradalom után a szabadságból volt a legkevesebb és leginkább csak a vágyak vonzották üres kirakatok mögé a lekopott szegény embereket olykor mindnyájunknak létezett valamiféle ünnepnapja amikor egy furcsa szívszorító emelkedettség a családokat elkapta és miként hívó népek a templomba óvatosan egy félreeső asztalhoz beültek s mivel a vicinálisok idején messzinek számító neves egyetemi városból az elszakadt nagyfiú először tért haza biztonság kedvéért jóapám olyat tett amit talán még soha némi unszólásra hivatalából átballagott az asztalfoglalásra s a jeles estén már ott ültünk zavartan mind a négyen rántott hús biztosan volt a terítéken s nyúlós homályos szörpök és apám kisfröccse anya a hiány megszokhatatlan érzését pörölte bátyus is feszengett még nem döntve a függetlenség vagy a fészek melege a jobb mert a kettőt igazából egyeztetni nincsen lélekidom akár temetőbe hazajárva az emlék magánya ha ott leled e szentélyt bezárva